

بررسی نقش قدرت‌های استعمارگر بر شکل‌گیری گروه تکفیری داعش در عراق

بررسی نقش قدرت‌های استعمارگر بر شکل‌گیری گروه تکفیری داعش در عراق

سید عباس احمدی^[1]، استادیار گروه جغرافیا سیاسی دانشگاه تهران

کمال رنجبری^[2]، دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه تهران

حامد رحمانی^[3]، دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه تهران

چکیده

عراق از ابتدای شکل‌گیری تا امروز همواره مورد دخالت قدرت‌های استعمارگر جهانی واقع شده است و آن قدرت‌ها با کشورسازی بر مبنای راهبردهای خودشان و تشدید شکاف‌های قومی مذهبی در پهنه عملیاتی اثرات مخربی بر پروسه دولت‌سازی در عراق داشته‌اند. فروپاشی رژیم بعث در عراق و تغییر حاکمیت عرب سنی به مثلث شیعه، کرد، سنی، در فضای سیاسی و تغییرات اساسی در ساختار قدرت، موجب دگرگونی در ژئوپلیتیک آن کشور و تغییر در رویکرد قدرت‌های منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای به عراق شد و تضاد منافع قدرت‌ها در عراق جدید، بحران را بیش از پیش تشدید کرده است. بعد از فروپاشی بعث و تشکیل حکومت جدید بر مبنای فدارلیسم و تقسیم قدرت، استبداد فروریخت؛ اما اثرات سیاسی اجتماعی ناشی از شکاف‌های قومی مذهبی در عراق باقی ماند و باعث شد هر یک از این گروه‌ها بسمت قدرتهای منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای متمایل شوند و سیستم حکمرانی جدید نتوانست خلاء قدرت را به طور کامل در عراق پر کند و ثمره آن شکل‌گیری داعش بود. این نوشتار با استفاده از روش توصیفی تحلیلی، به بررسی چگونگی ایجاد این خلاء قدرت و ارتباط آن با عدم تکوین فرایند دولت‌سازی در عراق و نیز اثرات آن بر شکل‌گیری داعش در منطقه پرداخته است. نتایج تحقیق نشان می‌دهد که عدم توجه قدرت‌های استعمارگر به پروسه دولت‌سازی در شکل‌گیری کشور عراق و دخالت قدرت‌های منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای با منافع

واژه های کلیدی: داعش، عراق، خلاء قدرت، فرایند دولت ملت سازی، شکاف های قومی مذهبی

مقدمه

عراق بعد از سقوط رژیم بعث وارد تحولات بنیادین سیاسی و تغییر در ساختار قدرت شد. ترکیب ناهمگون جمعیت عراق و ناسازگاری آنها بر سر تقسیم قدرت باعث شد بلوکهای قومی مذهبی عراق هر یک تحت حمایت قدرت های منطقه ای و فرامنطقه ای قرار بگیرند. قدرت های بزرگ با توجه به موقعیت ژئوپلیتیکی عراق و وجود ذخایر عمده انرژی، هر یک منافع و راهبرد خاص خود را دنبال می کنند که این وضعیت باعث تشدید منازعات قومی مذهبی در عراق شده و پروسه ملت سازی و حاکمیت ملی را با مشکل جدی مواجه کرده است. نارضایتی بلوک عرب سنی که قبل از سقوط رژیم صدام حاکمیت سیاسی و قدرت را در اختیار داشتند و بر بلوکهای شیعه و کرد حاکمیت خود را اعمال میکردند امروز خود را منزوی و دور از صحنه سیاسی می بینند و فروپاشی رژیم بعث را در راستای منافع بلوکهای کرد و شیعه و جهان تشیع تفسیر می کنند. وضعیت داخلی عراق و تداخل سایر قدرت ها در آن کشور بهترین فرصت را در اختیار بنیادگرایی اسلامی و گروه های افراطی قرار داده است. بطوری که امروز داعش حاکمیت سیاسی و تمامیت ارضی عراق را با اشغال نظامی استانهای سنی نشین عراق، زیر سوال برده و با ادعای خلافت اسلامی در منطقه و ایزار زور و رعب و وحشت، باعث کوچاندن قسمت بزرگی از جمعیت مناطق تحت تصرف خود و تغییر دموگرافی منطقه شده است. امروزه داعش با تغییر مرزها، رشد تفکر افراطی گری، بروز منازعات قومی مذهبی، کشتار بی رحمانه مردم بی گناه حملات تروریستی به اقصی نقاط جهان، به بزرگترین تهدید کننده صلح و امنیت بین المللی تبدیل شده است. این تحقیق در صدد پاسخ به این پرسش است که، سیستم سیاسی و حکمرانی و تقسیم قدرت و همچنین عدم تکوین دولت ملت سازی در این کشور چرا و چگونه باعث بوجود

امدن خلاء قدرت در عراق شده و این موضوع چه اثراتی بر شکل گیری و تقویت داعش داشته است.

چارچوب مفهومی

فرایند دولت-ملت

دولت-ملت ریشه در تاریخ مدرن دارد به طوری که می توان روند پیدایش دولت-ملت را از سال 1648 و پس از قرارداد صلح وستفاليا پی گرفت. از این زمان بود که بتدریج بازیگری به نام دولت-ملت نمود پیدا کرد و پس از انقلاب فرانسه 1789 و اشاعه گرایشات ناسیونالیستی در اروپا وارد مرحله تکاملی خود شد. قبل از ظهور بازیگری به نام دولت-ملت، مردم در چارچوب واحدهایی نظیر دولت شهرها، امپراطوریها، و دولت های فئودالی، هویت می یافتند (قوام، زرگر: 51: 1387). ملت گروهی از مردم است که احساس می کنند از دو جهت عینی و ذهنی به یکدیگر وابسته اند، عوامل عینی مانند زبان، دین، اداب و رسوم، میراث تاریخی و سرزمینی مشترک و عوامل ذهنی مانند آگاهی افراد به اینکه آنان به یک ملت تعلق داشته و تمایل دارند تا تنها خود بر خود حکومت کنند و نه فرد دیگری و بالاخره اینکه در آینده سرنوشت مشترکی دارند تعریف می شود (میر حیدر، 1383، 52). حکومت ملی سیستمی بسیار کارآمد برای انسجام، همانند سازی و نظارت بر مردم و قلمرو جغرافیایی است. دولت ملی یک شخصیت حقوقی است که در سطح بین المللی به رسمیت شناخته شده، وظیفه آن سازماندهی و تضمین سعادت و امنیت شهروندان قلمرو خود می باشد و از انجایی که بالاترین مرجع است، هیچ رقیبی یا چالشی را علیه حاکمیت خود تحمل نکرده و از شهروندان خود خواستار تبعیت است. یکی از اهداف اصلی و مهم هر حکومت تدوین و اجرای قوانین و مقررات لازم جهت حفظ قلمرو و مرزهای سرزمینی از نفوذ و رخنه قدرت ها و کشورهای دیگر، پاسداری از نظام سیاسی و اجتماعی حاکم بر سرزمین خود و برقراری نظم و امنیت داخلی است (زارعی، 190: 1392). گرچه بسیاری از کشورها امروز دولت-ملت نامیده می شوند ولی بسیاری از آنها در عمل هنوز به چنین هویتی دست نیافته اند، در مورد بسیاری از کشورهای رها شده از دست استعمار پس از جنگ جهانی دوم صدق میکند. بسیاری از این کشورها با انبوهی از مشکلات و تنش های داخلی (در اشکال مختلف قومیه، نژادی و مذهبی) مواجه اند و ما بین دولت و ملت چنان شکاف عمیقی وجود دارد که به سختی می توان آنها را در قالب هویتی منسجم بنام دولت-ملت بازشناخت. مقوله دولت-ملت سازی با توسعه و ثبات سیاسی در یک کشور ارتباط تنگاتنگی دارد، بطوریکه وقتی از دولت-ملت سازی بحث می شود در واقع یک فرایند توسعه ای و رو به جلو است و یکی از شاخص های دستیابی به دولت-ملت سازی را باید در میزان دستیابی آن کشور به سطح مطلوبی از ثبات سیاسی جست و جو کرد. دولت-ملت سازی فرایندی است در جهت نیل به قدرت. حال اگر در کشوری ثبات سیاسی تامین نگردد، یکی از شرایط اولیه و اساسی نیل به چنین قدرتی دچار نقصان بوده و فرایند دولت-ملت سازی با مشکل و رکود مواجه میگردد (همان: 10). فرایند دولت سازی مسئله بنیادین در سیاست دولت های خاورمیانه در قرون اخیر بوده است. اگرچه دولت سازی سابقه ای دیواروارینه

در ادبیات سیاسی جهان دارد، اما این مسئله در خاورمیانه با توجه به ساختار دولت های این منطقه، تا قبل از جنگ جهانی اول در قالب نظام های امپراطوری دول قدیمی و دولت های تحت نفوذ قدرت های اروپایی، از اهمیت چندانی برخوردار نبوده و تنها تحولات سیاسی ناشی از دو جنگ جهانی موجب دگرگونی اساسی جغرافیای سیاسی خاورمیانه گشته است. در این شرایط، اکثر کشورهای خاورمیانه که دولت های حاکم بر آنها انطباق کاملی با تمام گروههای قومی مذهبی موجود در سرزمین خود ندارند، در فرایند گذار از جامعه سنتی و نوسازی سیاسی و اقتصادی با بحران هویت و مشروعیت مواجه شدند. این کشورها برای مقابله با چالش های نوظهور، به دنبال یکپارچه سازی فرهنگی، اجتماعی و سیاسی (ملت سازی) و تقویت نهادهای دولت مقتدر (دوات سازی) با استفاده از ایدئولوژی های اقتدارگرایانه، برآمدند. دولت- ملت سازی فرایندی است که از طریق آن شهروندان یک جامعه بتدریج ویژگی های مشترک خود را در چارچوب یک سرزمین واحد بازتولید می کنند در این فرایند، دولت سازی روندی است که از طریق آن رابطه بین دولت و مردم تنظیم شده و در قالب ساختارهای مختلف سیاسی، حقوقی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی تعریف و نهادینه می شود و فرایند دولت ملت سازی از این طریق تشکیل یک دولت فراگیر بر مجموعه ای از گروههای اجتماعی را ممکن می سازد (بنی هاشمی، 11:1381). یکی از ویژگی های کشورهای خاورمیانه از جمله عراق نوظهور بودن آنهاست. بر این اساس، دولت های جدید در خاورمیانه که بسیاری از آنها با مرزبندی های مصنوعی توسط قدرت های بزرگ جهانی بوجود آمده اند، دارای یافت ناهمگن قوم-مذهبی بوده و این مسئله رهبران سیاسی را واداشته که به منظور حفظ یکپارچگی سیاسی، به اقتدارگرایی سوق داده شوند بنا براین نوعی دولت- ملت سازی از طریق اجبار و با توسل به ایدئولوژی ناسیونالیسم، سبب شده است تکوین دولت- ملت در خاورمیانه مراحل تدریجی و روند منطقی خود را طی نکرده و بر اساس مقتضیات حفظ و بقای کشورها و دولت ها، صورت بندی های مختلفی را به خود گرفته است (بنی هاشمی، 1381: 10-18). پس از شکست امپراطوری عثمانی در جنگ جهانی اول، عراق امروزی به قیومیت متفقین پیروز در جنگ درآمد. طبق قرارداد سایکس پیکوت که در سال 1916 بین فرانسه و انگلیس به امضا رسید، عراق تحت اشغال بریتانیا درآمد و بدون توجه به فرایند دولت- ملت سازی و خواست مردم بر اساس منافع استراتژیک و ابتکارات خود، شروع به ساختن کشور و مرزهای سیاسی کردند و در عراق مفهومی به اسم هویت ملی شکل نگرفت. از به هم پیوستن سه ایالت بصره، موصل و بغداد، عراق امروزی تشکیل شد و فاتحان عراق را به کوچکترین اقلیت ان یعنی اعراب سنی مذهب، سپردند. از همان اوایل تا امروز، عدم توجه به ساختار قومی- مذهبی در عراق موجب بروز چالشها و اختلافات شده است و باعث گردیده تا حکومت های دیکتاتوری و مطلق گرا در عراق بر سر کار آیند و به حفظ حاکمیت با استفاده از ابزار زور و رعب و وحشت بپردازند. سیاست در عراق همواره به عنوان تلاش گروههای قومی- مذهبی برای کسب قدرت بیشتر و رقابت بر سر کنترل قدرت تعبیر شده است. تحولات این کشور نشان می دهد که عدم آرامش و ثبات داخلی، بر سیاست خارجی آن کشور تاثیر شگرفی داشته و جنگ ایران و عراق را هم می توان ناشی از ترس حاکمان عراق برای تکرار شدن انقلاب ایران توسط اکثریت شیعی آن کشور، قلمداد کرد. بطوری که می توان گفت تصمیم عراق به جنگ با ایران از وقایع ایران ناشی می شده است شرایط پس از انقلاب در ایران که 80 درصد

مردم عراق پیوند نژادی، تباری و مذهبی با ایران دارند نگران کننده بوده است.

ساختار قومی مذهبی عراق

کردها

کردها که در زمان صدام در ساختار سیاسی آن کشور مشارکت چندانی نداشتند و همیشه در تضاد و اختلاف با حکومت مرکزی بودند، پس از سقوط رژیم بعث فرصت آن را یافتند که در قدرت سیاسی آن کشور شریک اصلی باشند و با توجه به انسجام و هماهنگی و کارایی بالا در عرصه سیاسی، بیشترین منافع را در روند سیاسی جدید عراق نصیب خود کنند و پست های کلیدی در عراق را از آن خود سازند و خواسته های خود را بر مبنای فدرالیسم و تقسیم قدرت، قانونی کنند. کردها با توجه به اختلافات داخلی خود و اختلاف با حکومت مرکزی بر سر نحوه اجرای فدرالیسم در اقلیم کردستان و دیگر مناطق کردنشین و اجرای ماده 140 قانون اساسی عراق مبنی بر فراندوم در آن مناطق و ضمیمه کردن آنها به حکومت اقلیم کردستان بخصوص استان نفت خیز کرکوک، و همچنین اختلافات بر سر بودجه و قانون نفت و گاز، باز توانسته اند طی چند سال اخیر پس از سقوط رژیم بعث، در جهت دستیابی به اهداف تاریخی خود گام بردارند. بعد از فروپاشی ارتش عراق و خلاء بوجود آمده در استانهای موصل و کرکوک و همچنین شهرستان خانقین، سعیدیه و جلولا کردها توانستند با تجهیز نیروهای پیشمرگ، این خلاء قدرت را پر کنند و به آسانترین وجه، اختلافات دیرینه خود با حکومت مرکزی را پایان بخشند. به همین دلیل، داعش هم با توجه به شناخت از قدرت و بسیج مردم در اقلیم کردستان عراق، از مواجهه مستقیم با کردها خودداری کرده است زیرا به خوبی می داند در صورت برخورد، با مقاومت پیشمرگ های اقلیم و نیروهای بسیج مردمی که از حمایت های ایران و قدرت های دیگر جهانی برخوردار هستند روبه رو خواهد شد. کردستان عراق از شرق با ایران و از شمال با کشور ترکیه و از غرب با سوریه هم مرز است و شامل استان های اربیل، سلیمانیه، دهوک و کرکوک و قسمت هایی از موصل است. میزان جمعیت کردها در عراق 20 تا 25 درصد جمعیت آن کشور تخمین زده می شود که به زبان کردی حرف می زنند. فرهنگ کردستان عراق شباهت زیادی به فرهنگ ایرانی دارد و تفکر بنیاد گرایی اسلامی در بین کردهای عراق بشدت کم رنگ است و بیشتر بر روی قومیت، زبان و فرهنگ خود تمرکز دارند. بعد از قطع بودجه اقلیم کردستان از طرف دولت مرکزی عراق و مواجه شدن این اقلیم با مشکلات مالی فراوان و از طرف دیگر جنگ با داعش و همچنین مشکلات تمدید یا اتمام دوره ریاست بارزانی بر مسند قدرت، به مشکلات داخلی در اقلیم کردستان دامن زده است. همچنین اختلافات بر سر منابع نفتی و تفسیر قوانین مربوط به استخراج و فروش نفت و امضای قراردادهای بزرگ نفتی توسط این اقلیم، مشکلات با حکومت مرکزی را پیچیده تر کرده و حتی آزادسازی استان موصل توسط ارتش عراق به کمک نیروهای پیشمرگ را به تاخیر انداخته است.

سنی های عراق با جمعیت 15 تا 20 درصدی، در زمان صدام حسین و دوره های قبلی، بخش اعظمی از قدرت سیاسی و اقتصادی را در دست داشتند و با فروپاشی رژیم بعث، در برابر ساختار و روند سیاسی جدید این کشور مقاومت کرده و با شک و تردید به ساختار جدید قدرت در عراق نگریستند. اما به تدریج برخی از سنی ها در روند سیاسی کشور مشارکت کردند و بخشی دیگر از جمله بعثی ها، به مخالفت و اقدامات خشونت آمیز روی آوردند. پس از رژیم بعث، سنی ها هیچ وقت از وضعیت موجود راضی نبودند و همین موضوع زمینه نفوذ گروههای افراطی و بهره برداری های سیاسی برخی قدرت های منطقه ای و فرامنطقه ای را آسان کرد.

شیعیان

حدود 55 درصد جمعیت عراق را شیعیان تشکیل می دهند که قبل از سقوط رژیم بعث هیچ گونه مشارکتی در سیستم سیاسی و حکمرانی آن کشور نداشتند. در سالهای پس از استقلال عراق حکومت های آن کشور همواره از گسترش و حاکمیت تفکر شیعی بر جامعه عراق هراس داشتند و تلاش می نمودند رهبران شیعه را به هر نحو ممکن کنترل یا حذف نمایند. با وجود آنکه شیعیان در طول تاریخ بر جامعه عراقی نفوذ اجتماعی و سیاسی فراوانی داشته اند، لیکن همواره از سوی حکومت های عراق مورد ظلم و ستم قرار گرفته اند. سیاست شیعه ستیزی دولت بعث در ابعاد منطقه ای و بین المللی همواره مورد حمایت کشورهای عرب زبان منطقه و قدرت های فرامنطقه ای بوده است. رویداد 11 سپتامبر 2001 در امریکا موجب شد تا خاورمیانه و جهان اسلام در کانون استراتژی سیاست خارجی امریکا قرار گیرد و نگرانی استراتژیست های امریکا به سمت نیروهای سنی متمایل شود پس از اشغال عراق، برخی گروههای تندرو سنی با همکاری شبکه القاعده، دست به اقدامات ناامن کننده در عراق زدند و سیاست های امریکا را به چالش کشیدند اما شیعیان با توجه به اکثریت نسبی و اتخاذ روشهای دیپلماتیک در فرایند ملت سازی عراق مشارکت فعال نمودند، به طوری که بخش عمده قدرت و پست های کلیدی حکومت در دست شیعیان قرار گرفت و در کل سقوط رژیم بعث نقطه عطفی در روند سیاسی شدن شیعیان و برخورداری از هویت دو گانه سیاسی مذهبی در جامعه عراق محسوب می شود. بدون تردید ظهور عراق جدید که در آن شیعیان سهم عمده ای از قدرت در ساختار سیاسی عراق را دارند، پیامدهای گسترده ای برای ژئوپلیتیک منطقه خاورمیانه به دنبال داشته است. تحولات عراق در سطح منطقه ای بطور یکسان مورد ارزیابی قرار نگرفته و برداشت ها و تفسیر های گوناگون و بعضا متضادی از آن شده است. از نظر کشورهای عرب منطقه، تغییرات در عراق به منزله تهدید ی برای هویت عربی و حاوی پیامدهای سوء، تفسیر شده است و اعراب منطقه و بخصوص عربستان سعودی که خود را مرکز ثقل سیاسی جهان اسلام و جهان عرب و رقیب استراتژیک ایران میدانند از پیوند ایدئولوژیک شیعیان عراق با ایران و نیات ایران و قدرت مانور این کشور در منطقه نگران است.

منبع: com.mashregnews

یافته های تحقیق

حاکمیت سیاسی و خلاء قدرت در عراق

نظام سیاسی به توزیع مقتدرانه ارزش ها توجه دارد، نظام سیاسی نظامی از کنش و واکنش ها در هر جامعه ای که بوسیله آن توزیع های الزام آور در آن جامعه اجرا می شود. توزیع این ارزش ها در عراق با مشکل جدی روبه روست. عراق کشوری با هویت ملی ضعیف و آسیب پذیر در برابر هر تغییری است. ملت سازی در عراق به گونه است که توده ای از انسان های فاقد حساسیت نسبت به ارزش های ملی گرد هم آمده اند و فاقد هر گونه آرمان ملی گرایانه هستند؛ از این رو خود را منتسب به ارزشهای قومی میدانند. قانون اساسی عراق قبل از سقوط رژیم بعث، عراق را یک جمهوری دمکراتیک خلق مستقل معرفی میکرد. در این سیستم، گروههای قومی مذهبی هیچ جایگاهی برای عرض اندام نداشتند و هدف سیستم سیاسی ایجاد امت واحد عربی و تاسیس یک نظام سوسیالیستی و وحدت پان عربیسم بود. ساختار حکومت با توجه به قانون اساسی آن کشور ساختاری متمرکز و اقتدار گرا داشت که قدرت را بیشتر در نهادهای خاصی مثل شورای فرماندهی انقلاب متمرکز کرده بود. بطوری که تنها چند تن از افراد رده بالای حزب بعث قدرت را در اختیار داشتند و این افراد بیشتر اعراب سنی مذهب بودند و شیعیان و کردها نقش چندانی در ساختار قدرت نداشتند. رژیم بعث بیشتر دارای ساختار و ماهیت قبیله ای بود. حادثه یازدهم سپتامبر 2001، نظام بین الملل را دگرگون کرد و روند تازه ای را پس از جنگ سرد رقم زد و منطقه خاورمیانه را به کانون بحران های پی در پی تبدیل نمود. بعد از فروپاشی رژیم بعث در عراق توسط قدرت های بزرگ جهانی به رهبری امریکا، سیستم سیاسی و قدرت در عراق را به اکثریت دموگرافیک مردم عراق سپردند. دو بلوک شیعه و کرد عراقی که تا آن زمان هیچ نقشی در حاکمیت نداشتند و در طول تاریخ آن کشور توسط حکومت ها سرکوب شده بودند و مطالبات آنها نادیده گرفته می شد، این فرصت را پیدا کردند که وارد سیستم سیاسی عراق جدید شوند و جزء شرکای اصلی هرم قدرت در عراق به حساب آیند. اختلافات قومی مذهبی در عراق و شکاف میان کردها و اعراب، شیعه و سنی، همیشه یک مانع جدی در راه برقراری ثبات و دمکراسی در این کشور محسوب می شده است. لذا سعی بر آن شد که یک ساختار قانونی حاصل شود که با ساختار

فرهنگی و اجتماعی عراق همخوانی داشته باشد و گوناگونی‌ها را به وسیله‌ای برای تغییر سازنده و مثبت تبدیل نماید. لذا سیستم سیاسی بر مبنای فدرالیسم در دستور کار قرار گرفت و کشور عراق به عنوان یک جمهوری فدرال دمکراتیک پارلمانی تعریف شد. ظهور و تداوم دولت‌ها در نظریات علوم سیاسی، در دو مرحله مورد ارزیابی قرار می‌گیرد در مرحله اول، تشکیل یک دولت مشروع و پذیرش مشروعیت و مقبولیت آن توسط شهروندان. دومین مرحله، کارآمدی با اعمال قدرت مؤثر و مورد قبول شهروندان و برآورده کردن خواسته‌های سیاسی، امنیتی و اقتصادی گروه‌های مختلف جامعه، مهم‌ترین مؤلفه ثبات و ماندگاری آن محسوب می‌شود این مسئله را می‌توان در مورد عراق هم مورد توجه قرار داد. دولت نوری المالکی در عراق که از بطن قانون اساسی و سیستم حکمرانی جدید و بصورتی دمکراتیک بیرون آمده بود اما به سبب نگرانی گروه‌های سنی و حتی کردها و بعضی گروه‌های شیعی، از مقبولیت سیاسی و اجتماعی فراگیر برخوردار نبود و نتوانست در راستای دولت ملت سازی در عراق، گام‌های مؤثر بردارد و هم زیستی مسالمت‌آمیز را بین گروه‌های عراقی در بطن جامعه عراق پیاده کند. در نتیجه، تمایلات بسیاری بخصوص در بین اهل سنت و در راستای بازنگری در قانون اساسی عراق و حتی براندازی حکومت مالکی، وجود داشته است. بطوری که جبهه توافق (بزرگترین گروه سنی پارلمان)، وزرای خود را از دولت المالکی فراخواند. (com.kurdpress.www).

بازی قدرت‌های منطقه‌ای و فرا منطقه‌ای در عراق

محیط و بازیگران منطقه‌ای می‌توانند در پیشبرد مسایل سیاسی، امنیتی و اقتصادی هر کشور نقش عمده‌ای ایفا کنند و با تأثیرگذاری بر روندهای درونی یک واحد سیاسی، آنها را با پیشرفت بهتر یا چالش مواجه نمایند. در کشورهای پیشرفته و توسعه یافته غربی، تأثیرگذاری عوامل و بازیگران خارجی بر امور و روندهای داخلی به دلیل انجام اجتماعی - سیاسی بالا، پیوستگی بیشتر جامعه و دولت و اقتصاد توسعه یافته، بسیار اندک است. اما در کشورهای توسعه نیافته‌ای چون کشورهای خاورمیانه، به دلایلی نظیر عدم پیشرفت فرآیند دولت - ملت سازی و پایین بودن سطح انجام اجتماعی - سیاسی، فقدان کانال‌های ارتباطی و پیوستگی لازم بین دولت و گروه‌های اجتماعی و همچنین سطح پایین توسعه یافتگی اقتصادی، قابلیت تأثیرگذاری بازیگران خارجی بر روندهای درونی کشورها افزایش می‌یابد. در این میان، کشور عراق از منظر ساختار اجتماعی و به لحاظ تاریخی، دارای جامعه‌ای چند پاره و ضعف هویت ملی مشترک است و این امر همواره باعث تأثیرگذاری کشورهای منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای بر امور داخلی این کشور به واسطه ارتباط با گروه‌های داخلی آن کشور شده است. در دوره جدید به دلیل ضعف نسبی دولت مرکزی در عراق و ناتوانی آن در اعمال کامل حاکمیت و فعال شدن نیروهای گریز از مرکز و گروه‌های مخالف، تأثیرگذاری و نقش بازیگران منطقه‌ای دینفع در روندهای سیاسی - امنیتی عراق بسیار افزایش یافته است. این امر به واسطه منافع و اهداف متعارض این بازیگران در عراق، پیشبرد روند سیاسی و مصالحه گروه‌های سیاسی و همچنین امنیت سازی در این کشور را با چالش مواجه ساخته است. در

محیط منطقه ای عراق، ایران، ترکیه و کشورهای عربی به عنوان بازیگران اصلی تأثیرگذار محسوب می‌شوند که هر کدام اهداف و منافع خاص خود را دنبال می‌کنند. ایران ضمن حمایت از تمامیت ارضی، ثبات و امنیت عراق، تقویت حضور گروه‌های شیعی در ساختار قدرت را محور اصلی استراتژی خود می‌داند. اما اغلب کشورهای عربی منطقه به حمایت از دولت جدید عراق تمایل چندانی ندارند و تلاش می‌کنند تا شرایط را در عراق به نفع خود تغییر دهند. کشورهای عربی، دولت - ملت سازی جدید در عراق را به واسطه شاخصه‌های دموکراتیک آن و به ویژه قدرت‌یابی شیعیان، تهدیدی علیه منافع و جایگاه منطقه ای خود قلمداد می‌کنند و آن را عاملی جهت برهم خوردن توازن قدرت منطقه ای به نفع ایران می‌دانند. در واقع، بعد از فروپاشی رژیم بعث و قدرت‌گیری شیعیان عراق به عنوان جمعیت حداکثری در این کشور، عربستان سعودی که خود را بازنده بازی قدرت در عراق پس از جنگ آمریکا در این کشور می‌داند، بر تنش‌های مذهبی در عراق و منطقه دامن زده است. از این‌رو، این کشورهای عربی نظیر عربستان تلاش می‌کنند تا با افزایش سهم اعراب سنی در ساختار قدرت، از گسترش نفوذ و قدرت گروه‌های شیعی جلوگیری کنند و در این راستا عدم حمایت از دولت شیعی و حتی تسهیل شرایط برای بی‌ثباتی و ناامنی بیشتر را در دستور کار سیاست خارجی خود قرار داده‌اند. ورود بخشی از شورشیان سنی از کشورهای عربی و همچنین حمایت مالی - تسلیحاتی از شورشیان عراق، بخشی از اقدامات بی‌ثبات کننده این کشورها است که چالش‌های پیش‌روی دولت عراق را دوچندان می‌سازد. بنابراین، یکی از مولفه‌های مهمی که در افزایش توان و نقش آفرینی داعش در عراق نقش داشته است، گسترش اختلافات و رقابت بین بازیگران منطقه ای در چند سال گذشته و در نتیجه بحران‌های جدید منطقه ای از جمله در سوریه، مصر، بحرین و سایر کشورهای عربی محسوب می‌شود. این بحران‌ها باعث افزایش اختلافات و رقابت بین بازیگران منطقه ای مانند ایران با عربستان سعودی و قطر شده و تلاش برخی از کشورهای عربی برای بهره‌گیری از گروه‌هایی مانند داعش، برای پیشبرد اهداف و سیاست‌های خود در منطقه را در پی داشته است. عربستان سعودی و قطر علاوه بر اینکه از گروه‌های مخالف در سوریه برای رسیدن به سیاست تغییر رژیم در این کشور استفاده می‌کنند، سعی دارند با حمایت داعش از این گروه، برای تغییر شرایط در عراق نیز استفاده کنند. همچنین گزارش‌ها و شواهد مختلف حاکی از آن است که سعودی‌ها و قطر‌ها به حمایت‌های مختلف مالی از داعش در سال‌های اخیر مبادرت کرده و این حمایت‌ها به خصوص با توجه به ناکامی سیاست تغییر رژیم در سوریه، ابعاد جدی‌تری به خود گرفته است. حتی فراتر از حمایت‌های مالی، برخی از گزارش‌ها به حمایت دستگاه‌های اطلاعاتی این کشورها برای فراهم ساختن آموزش‌های لازم برای نیروهای داعش اشاره می‌کنند. ترکیب اهداف اقدامات و فعالیت‌های بازیگران داخلی عراق به گونه‌ای است که لاجرم پای بازیگران خارجی را به میدان منازعه ان کشور باز کرده است. بازیگرانی که هر یک اهداف و ارمان و منافع خاص خود را دارند. بازیگران در عراق به سه دسته تقسیم می‌شوند:

1- بازیگران محلی (درونی) 2- بازیگران منطقه ای 3- بازیگران فرامنطقه ای که هر بازیگر محلی با بازیگران منطقه ای و یا فرامنطقه ای در یک بلوک قرار گرفته اند و تضاد منافع هر یک از

بازیگران و قدرت های منطقه ای و فرامنطقه بحران های موجود را تشدید می کند. نوام چامسکی [4] محقق و پژوهشگر سرشناس آمریکایی معتقد است: که اشغال ده ساله خاک عراق از سوی نیروهای آمریکایی و انگلیسی، منشا اصلی پیدایش گروه تروریستی داعش در این کشور بوده است. اشغال عراق توسط نیروهای آمریکایی و انگلیسی در سال 2003 که منجر به از هم پاشیدگی شالوده های اجتماعی در این کشور شد، در واقع اولین شعله های اختلافات فرقه ای را به وجود آورد. همین اختلافات فرقه ای به تدریج زمینه را برای شکل گیری گرایش های افراطی در میان مسلمانان سنی عراق فراهم آورده و در نهایت به پیدایش گروه تروریستی داعش منتهی شد. بطور کلی به نظر می رسد منافع قدرت های جهانی اقتضا می کند منطقه خاورمیانه از صلح و ثبات و امنیت پایدار برخوردار نباشد که این مساله سه دلیل عمده دارد:

الف) خلأ امنیتی که نیاز به حضور قدرت های جهانی را در منطقه توجیه می کند. هر چه این عدم امنیت بیشتر باشد، نیاز بیشتر و در نتیجه وابستگی بیشتر را در پی خواهد داشت. منابع سرشار زیرزمینی نفت و گاز را می توان دلیل تقلای قدرت های جهانی برای حضور فیزیکی در منطقه دانست.

ب) فروش اسلحه یکی از پر سودترین تجارت ها با تولید ثروت ماندگار برای قدرت های جهانی می باشد. رقابت ها، چالش ها و مشکلات امنیتی در منطقه، بزرگترین فرصت را برای کارتل های تسلیحاتی و رسیدن به منابع سرشار ثروت را فراهم می آورد.

ج) ایجاد امنیت پایدار برای رژیم صهیونیستی؛ با وجود تاکید چهره های شاخص تکفیری بر مبارزه با دشمنان اسلام، در سال های گذشته هیچ تهدید جدی از سوی سلفی های تکفیری متوجه صهیونیست ها و رژیم اشغالگر قدس نشده است.

ایران

پس از سقوط رژیم بعث در عراق، ایران بعنوان تاثیرگذارترین بازیگر منطقه ای در عراق مطرح بوده است. این تاثیر گذاری به دلیل اکثریت شیعی عراق و نزدیکی رهبران کرد عراقی به جمهوری اسلامی ایران بوده است و همچنین تشابهات مذهبی، نژادی و فرهنگی دو جامعه ایران و عراق می باشد. با وجود تلاش سیاست همکاری با همه گروه های عراقی از سوی ایران ولی در عمل سیاست ایران حمایت بیشتر از بعضی گروه های عراقی بوده است. با توجه به تغییرات در ساختار قدرت در عراق و گسترش نفوذ ژئوپلیتیکی ایران در منطقه بعد از سقوط رژیم بعث، قدرت های منطقه ای بخصوص عربستان سعودی و ترکیه از نیات ایران و همچنین تبدیل ایران به یک قدرت تمام عیار منطقه ای نگران هستند و خود را رقیبان استراتژیک ایران در منطقه قلمداد می کنند. داعش دشمن اصلی و ایدئولوژیکی ایران در منطقه است و در عمل ایران از پیشرفت های این گروه در منطقه نگران است و در عمل ایران تا حد ممکن از پیشروی

های این گروه در عراق و سوریه جلوگیری کرده است.

ترکیه

به دلیل تمایلات جاه طلبانه حزب عدالت و توسعه (حزب حاکم در ترکیه)، روابط گسترده ای بین اسلام گرایان بنیاد گرا با ترکیه موجود است. همچنین ترکیه با حساسیت ویژه نسبت به اوضاع اقلیم کردستان، از لحاظ اقتصادی به بازار گسترده عراق برای بخش خصوصی خود مینگرد ترکیه در مسیر ترانزیت نفت کرکوک و اقلیم کردستان به بندر جیهان واقع شده و همیشه نسبت به تحولات عراق حساس بوده است. این حساسیت نسبت به نقش ایران در منطقه و عراق و آنچه حذف اهل سنت از حاکمیت عراق نامیده میشود نیز مورد توجه بوده است. دولت ترکیه با وجود مخالفت تبلیغاتی با داعش، تاکنون اقدامی عملی بر ضد تروریست های تکفیری نداشته است. بطوری که از تضعیف دولت های بغداد و دمشق توسط گروههای تروریستی رضایت کامل دارد. چالش ژئوپلیتیکی که ترکیه با آن دست و پنجه نرم می کند، وجود یک اقلیت فضایی بیست میلیون نفری کرد در آن کشور است که دولت ترکیه از ارائه کوچکترین حقوق سیاسی و اجتماعی به آنها خودداری کرده و همچنین از نفوذ حزب کارگران کردستان در بخش های کردنشین سوریه بشدت نگران است.

عربستان

عربستان سعودی از تغییر رژیم در عراق و قدرت گرفتن اکثریت شیعی در آن کشور نگران است و تحولات موجود در منطقه را همسو با منافع خود در منطقه نمی بیند بلکه تحولات منطقه را در راستای اهداف استراتژیک جمهوری اسلامی ایران تفسیر می کند لذا از قدرت گرفتن ایران در منطقه و تضعیف گروههای سنی عراق در ساختار قدرت آن کشور نگران بوده و تحرکات جنبش های شیعی در بحرین و یمن و همچنین شیعیان استان نفت خیز قطیف در کشور خود را همسو با منافع ایران و در تضاد با امنیت خود می بیند. و این تفسیر های متضاد قدرت های منطقه و وضعیت موجود در منطقه بحران های سوریه و عراق را تشدید کرده است.

شکل گیری گروه تروریستی داعش در منطقه

طی دهه های اخیر، خاورمیانه کانون بحران های گوناگون بوده است یکی از پدیده های جدید در خاورمیانه، بنیادگرایی اسلامی است و امروزه بعضی از گروههای بنیادگرای اسلامی برای رسیدن به اهداف خود از ابزار تروریسم استفاده می کنند. بنیادگرایی اسلامی جنبشی است که به ارزش های بنیادین اسلام باور دارد و پیروزی و بهروزی جهان اسلام را در بازگشت به آن ارزش ها ارزیابی میداند و از الگوی

غربی یا شرقی تبعیت نمی‌کند (اسلامی، 1385:199). این جنبش که واکنش احساسی و روحی و معنوی مسلمانان به یک بحران اقتصادی، اجتماعی و سیاسی جلوه گر شده است، گذشته از نگرانی برای غربی شدن فرهنگ اسلامی از مداخله مستقیم غرب در سرزمین‌های اسلامی نیز مایه می‌گیرد (احتشامی، 1381:199). شیرین‌ها نتر [5] معتقد است: بنیادگرایی به معنای به کار گرفتن قوانین به گونه اصل و ناب آن است و در واقع آنچه بنیادگرایی اسلامی را متمایز می‌کند و دلیل تهدید آمیز بودن آن برداشت سطحی از اسلام و مبنای دین اسلام می‌باشد. وجود شکاف‌های عمیق قوم-مذهبی در خاورمیانه و ژرف شدن این شکاف‌ها به واسطه جنگ قدرت‌ها و در نتیجه خلاء قدرت، منطقه خاورمیانه را به بهشت گروه‌های افراطی تبدیل کرده است.

شکل 2: نقشه قلمرو تحت اشغال داعش در عراق

منبع: shia-news.com

دولت اسلامی عراق و شام (داعش) گروه منشعب از القاعده است. رفتارهای این گروه تروریستی در طول یک دهه گذشته نشان می‌دهد که در مقایسه با القاعده، دارای رفتاری خشن‌تر و افکاری رادیکال‌تر است. هر چند که داعش در شکل کنونی آن محصول اختلافات و منازعات منطقه‌ای بعد از سال 2011 می‌باشد اما ریشه و روند قدرت گرفتن آن به دوره پس از رژیم صدام حسین در عراق بازمی‌گردد. پس از فروپاشی رژیم بعث در عراق و روی کار آمدن دولت شیعی در آنجا برخی کشورها و گروه‌های سنی و بعثی برای بازیابی قدرت از دست رفته خود شروع به کارشکنی و اقدامات تروریستی و تخریبی کردند و بستر اصلی خیزش داعش را فراهم آوردند (ثقفی عامری، 1385:115). این جریان‌های افراطی از اختلافات و درگیری و شکاف‌های موجود بهره برداری کردند و مناطقی که دچار خلاء قدرت شده بود را به قلمرو خود تبدیل نمودند و خود را بر مردمان آن مناطق تحمیل کردند. داعش که از سال 2003 به تدریج در عراق قدرت گرفت و به رغم متحمل شدن ضربات اساسی همچنان ادامه حیات داد، بعد از بحران سوریه و با پیدا شدن فضای سرزمینی مناسب و امکان جذب منابع مالی و انسانی جدید، به بازیگری کلیدی در تحولات سوریه و عراق تبدیل شد. تحولات اخیر عراق و سیطره داعش نشانگر وجود مشکلات مهم و اساسی در عراق از جمله

ناکارآمدی و ضعف جدی نیروهای نظامی و امنیتی، تشدید اختلافات سیاسی و قومی - مذهبی، در این کشور و دست نیافتن گروه‌های سیاسی به توافق ملی، رشد گرایش‌ها و فعالیت‌های افراط‌گرایانه در عراق و منطقه و همچنین وجود اراده و سرمایه گذاری جدی منطقه‌ای برای تغییر معادلات سیاسی و امنیتی درون عراق و حتی تغییر رژیم و یا تجزیه این کشور است. داعش به رغم آنکه ادعای احیای عظمت کشورهای اسلامی در گذشته را داشته و مدعی است که سرزمین‌های بین‌النهرین و شام را به یکدیگر ملحق خواهد کرد، اما شاخصه نخست آن سوار شدن بر موج تجزیه طلبی در عراق و سوریه می‌باشد بر این اساس، عراق با تهدیدات مهمی از جمله تجزیه و از بین رفتن یکپارچگی سرزمینی، بروز جنگ داخلی گسترده و همچنین ناکامی روند اصلاحات سیاسی روبروست. با این حال، سیطره داعش تهدیدات جدی را در سطح منطقه‌ای ایجاد کرده است که از جمله، رشد افراط‌گرایی و تروریسم، تغییرات مرزی و تجزیه کشورهای منطقه، بروز جنگ قومی و مذهبی در منطقه و تهدید جدی ثبات و امنیت منطقه‌ای می‌باشد. داعش منابع مادی خود را از قاچاق نفت و فروش ارزان آن در بازارهای غیر رسمی و همچنین اخذ مالیات از مردم زیر قلمرو خود کسب می‌کند. و حتی از طریق رفتارهای ضد اسلامی و ضد انسانی، دختران و زنان ربوده شده را در بازارها به فروش می‌رساند و از این طریق کسب درآمد می‌نماید .

نتیجه گیری

داعش گروهی تکفیری است که اعتقادات آن ریشه در برداشت های ناروا از دین و مذهب دارد. اندیشه تکفیری و شکل گیری داعش، علاوه بر تفسیرهای نادرست از دین اسلام ریشه در متغیرهای سیاسی و اجتماعی دیگری دارد که در زمان ها و مکان های مختلف دچار دگرگونی می شوند. در این نوشتار با رویکرد جامعه شناسی سیاسی و تاریخی روشن شد که زمینه های ظهور داعش ریشه های تاریخی دارد. ملت سازی تحمیلی و بحران هویت در عراق و شکاف های قومی مذهبی و حکومت های مستبد، ضربه های سنگینی بر پیکره جامعه عراق وارد کرده است. پس از سقوط رژیم بعث و تغییرات اساسی در ساختار قدرت و ورود بازیگران جدید شیعه و کرد به عرصه سیاسی عراق، موجب شد که این کشور دچار یک خلاء سیاسی و امنیتی شود و حاکمیت جدید نیز نتوانست خلاء قدرت را در آن کشور به صورت کامل پوشش دهد. قدرت در طول تاریخ عراق غالباً در دست اقلیت سنی های آن کشور بوده و به طور سنتی اقلیت سنی عراق حاکمیت را حق خود می دانسته اند و در به نتیجه ساختار و روند جدید در آن کشور با شک و گمان نگریده اند. به طوری که ساختار جدید عراق را در تضاد با منافع خود میدانند. این وضعیت موجب بهره برداری گروه های افراطی در منطقه شده است. کوتاه کردن دست سنی ها از قدرت در یک مقطع زمانی کوتاه، تبعات سنگینی برای عراق داشت که می بایستی دولتمردان عراقی با ظرافت بیشتری با این وضعیت برخورد می کردند و قدرت بیشتری در اداره امور محلی به مناطق سنی نشین داده می شود که به این مهم توجه نشد و زمینه شکل گیری داعش از نارضایتی های موجود بوجود آمد. دلایل و عوامل مختلفی برای پایداری داعش علی رغم ائتلاف بین المللی و حملات گسترده هوایی به این گروه تروریستی وجود دارد که اختلافات میان قدرت های منطقه ای و بین المللی، مسائل داخلی کشورها و ویژگی های منحصر به فرد داعش و وضعیت اسلام سیاسی از آن جمله هستند. یکی از عوامل اصلی قدرت گرفتن داعش در عراق و سوریه، بهره برداری سیاسی این گروه از رقابت قدرت های منطقه ای و فرامنطقه ای و نرسیدن به اجماع و هماهنگی در مقابله جدی با این گروه می باشد.

پیشنهادات:

1- عملی کردن پتانسیل های بالقوه قانون اساسی عراق و پیاده کردن سیستم فدرالیسم در مناطق سنی

نشین عراق.

2- گفت و گوی سازنده بین نخبگان سیاسی-مذهبی عراق برای برون رفت از بحران.

3- استفاده از نقش و نفوذ چهره های مذهبی ایران و عراق برای کاهش کدورت های مذهبی

4- از ایران انتظار می رود با توجه به نقش و نفوذی که در منطقه دارد، گروهها و نخبگان سیاسی عراق را دور هم جمع کرده و در مشارکت دادن به بلوک سنی عراق در هرم قدرت و مشارکت و همگرایی گروههای عراقی نقش بیشتری را ایفا نماید.

منابع

1. احتشامی، نوشیروان. (1381)، "بنیاد گرای اسلامی و اسلام سیاسی"، ترجمه: محسن اسلامی، فصلنامه علوم سیاسی سال پنجم شماره 18.
2. اسدی، علی اکبر. (1387)، "تحولات و مسائل جدید عراق و رویکرد ایران"، تهران انتشارات شادان.
3. اسدی، علی اکبر. (1393)، "خیزش داعش و بحران امنیتی در عراق و رویکرد ایران"، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی.
4. اسلامی، محمد اسماعیل. (1385)، "فرهنگ علوم سیاسی"، جلد 2 مرکز اطلاعات و مدارک علمی ایران.
5. ایکنبری، جان. (1382)، "تنها ابر قدرت هژمونی آمریکا در قرن 21" ترجمه عظیم فصلی پور، تهران مؤسسه ابرار معاصر.
6. بنی هاشم، میرقاسم. (1381)، "فرایند ملت سازی در خاورمیانه" کتاب خاورمیانه (1)، مؤسسه فرهنگی مطالعات و تحقیقات بین المللی ابرار معاصر تهران.
7. ثقفی، عامری ناصر. (1385)، "عراق جدید تغییرات ژئوپلتیک"، فصلنامه راهبردی شماره 39.
8. جرجیس، فواز. (1382)، "امریکا و اسلام سیاسی رویارویی فرهنگ‌ها یا تضاد منافع"، ترجمه سید کمال سرورباز، انتشارات پژوهشکده مطالعات راهبردی.

9. جوکار ، محمد صادق. (1387)، "جدال قدرت و دلایل نا ارامی های داخلی عراق" نیمه اردیبهشت همشهری دیپلماتیک، سال سوم.
10. زارعی، بهادر (1392)، "بنیادهای نظری جغرافیای سیاسی با تاکید بر اسلام و ایران"، انتشارات دانشگاه تهران.
11. غلامی ، طهمورث. (1390)، "رابطه پیچیده هویت دولت و امنیت در عراق"، مرکز بین المللی مطالعات صلح.
12. فاست، لؤیس. (1386)، "روابط بین المللی خاورمیانه"، ترجمه احمد سلطانی نژاد، تهران دفتر مطالعات سیاسی و بین المللی
13. قوام، عبدالعلی و زرگر، افشین. (1387)، "دولت سازی ملت سازی و نظریه های رولبیت بین الملل" انتشار نفیس
14. مجموعه مقالات. (1384)، "ایران و خاورمیانه"، انتشارات مؤسسه تحقیقات و توسعه علوم انسانی.
15. میرحیدر، دره (1383)، "اصول و مبانی جغرافیای سیاسی"، تهران، نشر سمت.
16. نوروزی، نورمحمد و دیگران. (1382)، "چالش مشروعیت و بازسازی نظم سیاسی در خاورمیانه"، ترجمه اسدالله سلیمان، معاونت پژوهشی: تهران دانشکده امام باقر.
17. واعظی ، محمود. (1388)، "ثبات سازی و امنیت در خلیج فارس و نقش متقابل عراق جدید و کشورهای منطقه"، معاونت پژوهشی سیاست خارجی (گروه مطالعات خاورمیانه و خلیج فارس).

18. /t.hunter:sh(1998)"islam fundamentalism:what is really is and why it frightens the weast

19. Lewis, B, (1993), Islam and Liberal democracy. The Atlantic Monthly

20. www.csis.org

21. www.farsnews.com

22. www.guardian.co.uk

23. www.kurdpress.com

24. www.rand.org

25. www.rudaw.net

26. Yamacoguze, N, (2009), Understanding the Civil violence in Iraq

abbas_ahmadi@ut.ac.ir . [11]

. babos1989@yahoo.com [21]

. ham.rahmani@ut.ac.ir [31]

.noam-chomsky [41]

.shireen hunter [51]

